

KRISGÄHDA

Sebbe

JAG HAR BESTÄMT träff med Samir och Selma. Vi ska gähda oss på dom drabbade gungorna på skolgården. Det är första dagen på jullovet men ändå är vi redan tillbaka på skolan, det skriker Stockholmssyndrom på det här walla.

Men Selma reser imorgon och är borta resten av lovet, så idag är den enda dagen vi alla tre kan ses och jag måste få mitt sagt.

Som vanligt med vår keffa otur så måste det vara årets kallaste dag, för alla Powerkings jag har i påsen känns som om dom blivit slush vid det här laget. Jag tog också med en kopp varm choklad till Selma för jag vet att hon lätt fryser, även om hon ska envisas med att alltid dricka PK med oss.

Jag sätter mig på den iskalla gungan och känner hur kylan tränger igenom min Parajumper. Sen ser jag Samir och Selma gå mot mig från bron.

”Mannen, så här desperat efter att ses att du ropar oss när det är sibirisk vinter ute, bre”, skriker Samir när dom närmar sig, och Selma skrattar. Dom sätter sig på varsin gunga.

”Dom här är som gjorda för oss, tre gungor för dom tre musketörerna” säger Selma och sätter sig på gungan i mitten helt nöjd, och Samir på den längst ut. Det är oftast här vi alla ses, oavsett årstid eller månad på året. Jag räcker Selma den rykande chokladen. ”Varsågod Selmo, låt inte drängen bredvid dig få smaka, ha”, säger jag och langar en riktig bombastic side-eye mot Samir och garvar.

”Oroa dig inte bror, som om jag vill ärva Samirs herpes walla, man vet aldrig var dom där läpparna har varit”, svarar Selma och ler retsamt mot Samir. Hon är som vanligt perfekt sminkad och har tio ringar och armband på sig. Vem som helst skulle se ut som en skyltdocka i någon importbutik med så mycket blingbling en helt vanlig vinterdag, men inte Selma. Hon ser bara ajaib ut.

Jag langar Samir hans PK. ”Abow, iskall PK också, det är som om du VILL att vi ska dö av kyla idag va? Walla jag kommer bli fett lack på dig om jag catchar en halsfluss av det här mannen”, säger Samir.

”Om du blir sjuk så lovar jag att ta hand om dig bror, gråt inte bara”, svarar jag och Selma skrattar. Hon är för fin idag walla. Sen höjer jag min PK i luften och fortsätter. ”Ni undrar säkert varför vi sitter här idag, när det är 100 minusgrader ute, och det ska jag berätta för er. Vi ska

ingå i en pakt.” Samir och Selma ser lite förvirrade ut, medan jag fortsätter. ”Det är en termin kvar av skolan, och vi ska lova varandra att oavsett vad som händer, och vart livet än tar oss, så ska vi alltid vara en del av varandras liv och ...”

Innan jag hinner prata färdigt avbryter Selma mig ”Ey, är du döende eller vad är det som händer Sebbe?” säger hon och ser orolig och cok söt ut samtidigt, och jag känner hur jag fastnar med blicken några sekunder för länge utan att svara. ”Hallå? Vad är det med dig, varför stirrar du?” fortsätter hon och ser ännu mer förvirrad ut. Samir kollar på oss båda fram och tillbaka och börjar garva.

”Nej bre, vilken döende, benim är riktig askar, ser du inte”, säger jag och flexar samtidigt med min andra arm och garvar. ”Men seriöst, jag vill att vi lovar varandra, bröder för evigt vi tre, även om du är guzz Selma. Och jag lovar er att ...”

Men Selma avbryter mig igen ”Du är fett TORR, vet du det Sebbe!” säger hon och himlar med sina ögon helt charmig sådär. Sen höjer hon sin kopp istället. ”Absolut, om du lovar att rushlivet är bakom dig HELT Sebbe? Jag pallar inte att vi ses på din begravning nästa gång!” Samir nickar instämmande och höjer sin PK och tittar på mig med en blick som får min själ att kännas genomskinlig.

”Jag lovar, det är slut på rusher walla, det var redan det som var min nästa mening innan du avbröt mig bre”, svarar jag och himlar med ögonen mot Selma. ”Ni har

mitt ord, det är slut på rushlivet.” Selma ler nöjt och skjuter sin gunga mot mig och ger mig en sidehug. Samir harklar sig.

”Ehm, ska vi skåla eller ska jag stå här som en stolpe med min PK i luften eller vad?”

Vi skrattar och skålar, för livets vänskap.

MAN KALLAR MIG HÅRMODELL

Samir

MAN SÄGER ATT gäris gillar grabbar med fint hår, så det är inte direkt rymdforskning att räkna ut att jag är gäri-magnet eftersom jag har ajaib hår. En bra dag börjar alltid med en bra frisyra, därför är min morgonrutin helig för mig även om folk inte respekterar den här hemma. Jag ockuperar det enda badrummet i lägenheten, men blir alltid störd av brorsan som varje morgon försöker slå in dörren som en sumobrottare för att gå på toa. Inte nog med att jag måste dela rum med skitungen, jag måste dela morgonens första pissrunda också.

Jag är alltid sen på morgnarna, men jag är åtminstone sen med stil. Under alla år jag haft Leila som lärare har hon alltid kopplat mina sena ankomster till mitt hår. Hon drar alltid de sjukaste kopplingarna, jag svär. Från

ingenstans vet hon allt från vem som shippats med vem i klassen fastän man varit cok lowkey, eller senaste nytt om vad som hänt i centrum, till vems mage det är som kurrar utan att hon ens kollar upp. En bra grej, enligt mig i alla fall, är att hon alltid märker när jag gjort något nytt med håret. Jag ska inte ljuga, även om hon bara är min lärare så är det ändå fusk att det finns människor därute som förstår vikten av en bra frisyr. Vi grabbar har inte 800 kilo smink som ger oss nya ansikten lika ofta som det finns dagar i veckan. Hår och kläder är det enda vi har, och stil kan man köpa för pengar, men inte bra hårgener. Dom föds man med, för till och med den dyraste hårtransplantationen i Turkiet kan ibland gå åt skogen, och du ser istället ut som en igelkott för lajf.

Men Leila är också alltid den första som märker när man mår kefft, när man har det svårt i skolan och när man ljuger för henne. Dom andra lärarna är fett lätt hasslade, men inte hon. Om hon catchar en ljuga för henne, då touchar hon psykoser. Jag svär, hon är som en riktig morsa ibland. En sån som är kompis när det behövs men sekunden man gör något knas golar hon ner en till farsan och man får äta bajs hemma! Men sanning, det är tur ändå att Leila finns, när alla andra vuxna är dom största svikarna.

Håret tar i alla fall *för* lång tid att fixa idag, men det blev tamam, som alltid. Benim är samma hårmodell walla.

Trots det har jag på mig en bandana över, för det är alltid bra att ha en sån, ifall man behöver dra den över ansiktet och lägga på en rush.

Magen kurrar högt som vanligt också, ibland så högt att den låter som en feltrimmad bil. Men jag hinner inte käka frukost idag. Inte för att jag nånsin gör det annars. Det finns ingen morsa i huset som fixar frukost. Hon taggade tillbaka till hemlandet för länge sen. Lämnade mig och lillebrorsan efter sig utan att ens blinka, som om vi var gamla möbler hon inte ville ha kvar. Farsan går till jobbet omänskligt tidigt, så honom kan man inte räkna med. Vad man däremot kan räkna med är den grova kaffestanken han lämnar efter sig varje morgon. Så fort doften touchar näsan vaknar jag med ett ryck. Jag hatar kaffe och förstår inte hur vuxna är som vandrande zombier utan. Den skarriga vätskan som baxar sömnen från mina ögon varje morgon.

Ute i hallen tar jag på mig mina röda Nikes och min svarta dunjacka. Jag låser dörren och trippelkollar handtaget. Det är såna tvångstankar jag har fått ända sen någon försökte bryta sig in hos oss mitt i natten för ett tag sen.

Jag tar alltid trapporna, hela sju våningar ner, för man kan inte lita på hissarna i vårt område. En hissfärd kan sluta med en 24 timmars isolering innan jouren hittar till våra adresser.

Ute på gården möts jag av den kalla vinden. Jag ökar takten för att hinna till mentorstiden, pallar INTE med Leilas tjat om mina sena ankomster idag. Plus jag måste hinna prata med Sebbe om vad som hänt Yasin . . .

FEELING MYSELF

Selma

JAG TITTAR MIG själv i spegeln efter att just ha avslutat en FÖR lång sminklive på TikTok. Jag försöker inte bli influencer eller så men jag ska inte ljuga, mitt sminkgame är alltid on fleek och mina GRWM-lives är alltid hetsiga med fett många tittare inne varje gång. Mina lives trendar mer än Aftonbladets nyhetsrubriker walla.

Jag checkar sminket en sista gång, och sen passar jag på att ta några selfies på Snapchat, för att föreviga den här sena ankomsten på bästa sätt. Lika bra när InfoMentors sms-funktion ändå är den största golaren i mitt liv. InfoMentor borde byta namn till the tormentor, walla. Den rapporterar mina sena ankomster direkt till farsans lur fem dagar i veckan. Ja, jag är alltid sen, på grund av beslutsångest om kläder, smink eller lives på TikTok. Farsan tar min lur varje fredag som konsekvens, i hopp om förbättring. Man kan tro att jag ska lära mig

komma i tid för att jag inte får ha min lur under helgen. Stackaren vet inte om att man kan använda insta och TikTok på datorn också. Jag vet inte hur många gånger min mobil varit i arresten, a.k.a farsans nattduksbord, tills att jag lyckas muta mamma att baxa tillbaka den.

Farsan har blivit FETT jobbig den senaste tiden. Han tjarar om skolan, om betygen och mitt umgänge. Han kom en kväll från ingenstans och frågade mig om Samir och Sebbe är involverade i något knas. Att han ens misstänker dom? Mina barndomsvänner liksom? Yani, jag vet att Sebbe varit lite knas i perioder, men framför farsan har både han och Samir alltid varit största änglarna. Snart kommer han säkert förbjuda mig att umgås med dom också, riktig paranoia deluxe bre. Samma kväll hörde jag honom från vardagsrummet prata med mamma om hur orolig han är över att jag och mina bröder ska växa upp i Sverige när det är skjutningar varje vecka. Jag kan nästan svära på att jag hörde något om att han ville att vi skulle prova att bo i Dubai ett tag. Say what? Min pappa tror att hans pizzeriapengar kommer vara värda något bland rika oljeshejker och Dubaibling?

Jag tittar på klockan och ser att mentorstiden redan har börjat. Leila kommer att flippa igen, men jag får bröstaden. Det var en för hetsig live idag walla. Man började snacka om grabbarna i vår klass. Hur skulle jag kunna missa det? Och speciellt om man tar upp Yasin, Samir

och Sebbe – ingen snackar om mina bröder!

Eller ja, Sebbe är min bror, Yasin tolererar jag bara på grund av Sebbe och Samir. Och jag vet inte var jag har Samir. När folk kommenterade hans glow up på live:n blev jag typ irriterad och lite avis? Usch det är fett skumt att se honom på det sättet, vi har känt varandra sen vi var sju år yani.

Jag tittar mig själv i spegeln en sista gång, duschar ansiktet i Anastasia setting spray, för alla vet att ett dewy ansikte är det enda rätta ansiktet, innan jag nästan kastar mig ut ur huset.

DET ÄR KOMPLICERAT

Sebbe

JAG HAR EN konstig relation till fröken Leila. Jag gillar henne fett mycket egentligen, ändå finns det något i mig som gör att jag får henne att flippa ut hela tiden. Innan läget blev stabilt mellan oss var jag den som knasade konstant och bröt mot alla regler i skolan, hela tiden. Det blev många rundor fram och tillbaka till rektorns rum för mig och morsan. Jag har blivit bättre nu, men kan inte påstå att jag är ett helgon direkt. Men förr fick jag för ofta sitta och lyssna på Leilas predikan om disciplin och attityd. Jag har sett henne gråta tillsammans med min morsa och för sig själv i lärarrummet cok många gånger. Som den där kvinnan krigar för oss snorungar ändå, walla.

Det tog ett tag för mig att släppa garden och öppna upp mig för henne, men till slut gjorde jag det. Det känns

ändå skönt att ha en vuxen att räkna med när alla andra sviker en där hemma. Farsan kastade ut oss när jag och syskonen var små, så morsan var tvungen att stå på egna ben. Det var tur att Yasins storebrorsa kunde fixa lägenhet snabbt till oss, annars hade vi blivit hemlösa. Man ska inte underskatta kontakterna hos en ortengrabb walla.

Morsan kämpade fett med både jobb och para. Och så småningom träffade hon såklart en ny shono. Och han gillar INTE mig. Men däremot älskar han att klaga på min attityd och mina betyg. Visst, mina betyg är lite knas och dom ville placera mig i Svenska som andraspråk fastän jag är mer svensk än köttbullar och potatismos, som att man missat att jag är 100% swedi! Men ändå, jag är inte deli, jag pallar bara inte. Leila är lack på mig för hon säger att hon ser potential i mitt skrivande, eftersom musikläraren är den största golaren som skickar alla mina rapp- och poesitexter till henne för han tycker dom är fett bra. Jag vill satsa på musiken egentligen, men det vill väl varenda grabb i trakten. Varför skulle just jag lyckas yani? Vi förortsungar är ändå dömda till en livstid i mörker, hur mycket man än försöker förändras. Och tro mig, jag försöker.

Men Selma är ljuset i mitt mörker. Hon är en av grabbarna i vår liga, även fast hon är guzz. Hon hänger med mig och Samir mest, även fast hon har sin tjejlige. Hon, Samir och jag har känt varandra sen way back, när vi var skitungar på gården. På den tiden var vi rädda för

tjebaciller så vi räknade guzzarna som grabbar bara för att det skulle va legit att hänga med dom. Selma håller koll på mig och försöker få mig att fixa skolan och satsa på musiken. Hon får mig att hålla mig borta från allt knas, även om jag halkar ibland. Hon är den jag ringer när jag har gäri-issues eller knas med morsans man. Hon finns alltid där för mig och vi har fett kul när vi hänger. Hon är alltid lojal. Det finns inte många såna kvar där ute, särskilt inte när det kommer till gäris. Men vi som aldrig har hemligheter för varandra langar nu plötsligt top secret moves mot varandra. Jag vet att det är något som tynger henne. Jag fattar inte varför hon är låst och inte vill berätta vad det är.

Även jag döljer något för henne. Den senaste tiden blir jag cok nervös omkring henne. Jag märker hur jag ofta fastnar med blicken för länge och den plötsliga lusten att krama om henne varje gång vi ska säga hejdå har blivit en standardkänsla i magen, fastän hon och jag inte är såna som någonsin kramas.

Vägen till skolan har aldrig känts såhär lång walla. Den iskalla vinden piskar min kind, så jag lägger på en rush för att hinna träffa Samir snabbt innan mentorstiden börjar.

Vi behöver prata.

FRÖKEN ORTEN

Leila

SKOLDAGEN HAR KNAPPT hunnit börja men ändå är Leila redan kallad till möte med skolledningen. Det är samma visa varje gång. Hon blir alltid kallad till ledningen när det skett någon ny incident kring hennes mentorsklass. Den här gången är det en papperskorg i idrottshallen som de har tänt eld på, och knappt en vecka tidigare var det stopp i avloppen på grund av dem.

”Nu har dina elever varit i farten igen Leila, och den här gången är det illa”, säger rektorn.

Dina elever. Som om det är *hennes* fel att vissa stökar. Det tycker han säkert också.

”Leila, du måste ge hårdare konsekvenser för deras agerande, annars kommer de aldrig att lära sig, du måste bli mer konsekvent!” fortsätter han. Där sitter han med en blick som skriker ”curlingmorsa”. Visst, han tycker säkert att hon behandlar eleverna som om hon vore deras

mamma, men så är det inte. Hon bara bryr sig om dem när ingen annan verkar göra det. De känner sig redan svikna av precis allt och alla, vem har de annars om inte henne?

”Men ...”, hinner hon säga innan hon blir avbruten av rektorn.

”Nästa gång kanske det blir en polisanmälan! Försök nu med klassen in i det sista innan sommaren, du måste helt enkelt hålla ut!” säger han med en lugn stämma och sedan reser han på sig för att visa att mötet är slut.

Hon går med gråten i halsen mot klassen. Nu måste hon boka ännu ett krismöte med berörda föräldrar, och sorgen över hur många sådana möten det varit den senaste tiden får henne att känna sig så kluven och ledsen. ”Ingen vill undervisa oss förortsungar”, säger Samir jämt under mentorstiderna, och alla andra i klassen instämmer. Något Leila alltid hävdar motsatsen till genom att vara i klassrummet varje dag. De är vana med att byta lärare lika ofta som man byter strumpor. Lärare slutar så fort det blir lite för tjafsigt i klassrummet, eller för hetsigt på rasterna. Hon har haft fler kollegor under sina fyra år på skolan än vad det finns personal på ett bemanningsföretag.

Men hon och eleverna har hållit ihop och är inne på sitt fjärde och sista år tillsammans. Och även om det varit tuffa år, har det ändå varit Leilas bästa år på en skola. Hon har bevisat att hon inte är läraren som blir knäckt

av att undervisa i miljonprogrammen. ”Du kommer ändå bara tagga, som alla andra”, skrek Yasin under deras första mentorstid i sexan. Mentorstiderna som kunde handla om allt från vem som blivit pistolhotad i porten, till vilka rappare som var i krig med varandra eller vad som trendar på YouTube och TikTok. Att välja en elevrådsrepresentant eller matvärd kändes ofta som en mindre angelägenhet. De behövde mest bara ha en plats att ventileras, tillsammans, och hon kände ofta tacksamhet över förtroendet.

Leila gör sig redo för ännu en mentorstid.